

מסורת הש"ס

א (בספרות יט: יצמות קט:.) **ב** (עי' חוס' לקמן כו. ד"ה מנין.) **ג** (פסחים פד: [תוספתא פסחים פ"ו ה"ו].) **ד** [נדרות סא.]. **ה** [קדושין מ. ונחיש ע: מגילה כא. ע"ז כט:]. **ו** [יצמות ק"א:.] **ז** [לקמן סב.]. **ח** [שמות יו.]. **ט** [קדושין פ. יצמות קט: גה יח:.] **י** [וגי מהר"מ דמשמע דנשעת שריפה ועריפה תהיה כו' ותמוק מינת ולאחר, ס' [לקמן מב.].

גליון הש"ס

גנב' ולא נתחיה לנתחים. ע"ל דף כו ע"א חוס' ד"ה מנין:

הגהות מהר"ב רנשבורג

א תר"ה אח"כ מפרה אדומה וכו' ואם תמנא' לומר טרפה. ג"כ עיין בעינוגא דליתמא לנשר"א אלפגמאלי כספר סדר אליה רבא חוטא ד"ח ע"ד מ"ש מזה:

עיוי רש"י

פרטרייז' לסדוק.

הנק"ש [הנק"א]. ירכיים.

מוסף רש"י

בגון ט' חנויות. דמנא ונמנא' נק' אחר הרוצ' דכיון דמיות' לפטני הן ואלו ראויין שזיון מוכרית כשר שחוטא (יבמות קט:.) ובעי"ז בכורות יס:). וסנהדרין. י"ב מוכין וי"א מחייבין דק"יל דאכל, דהוא"ל ורוב מוכין וקמן יעטו' (יבמות שם ובעי"ז בכורות שם.) שהבכיות יועצות. אמ הלכ עשה קן, ותנין שהכליות יועצות שאלמר (מהללס עז) אכרך אמ ה' אשר יעניז אף ליתא יסרמו כליות (ברכות סא.).

רבינו גרשום

אדהכי וכוהן הלך לביתו עמדו לשם דרא דגבוי והם דאו דלא בצר כלל ומשום דכ"י צריך להסגיר ועדיין א' אני דלא אוקס' מילתא אחזקה: בגון תשע חנויות וסנהדרין לא קא מיכביע ל'. תשע חנויות כיצד כולן מוכרות כשר שחוטא ואחת מוכרת כשר בכלה ומצא אדם אחזקה של כשר בארץ אמרינן דכל דפרשי מרובה פרשי וכשורו. סנהדרין כיצד אי שלשים ורשה לזכות שלשים הו' לחובה אחרי רבים להטות. אלא כי קא מיכביע בגון קטן קטנה כלומר דאמרינן קטן וקטנה לא חולצין ולא מיבמין קטן שמא ימצא סריס חמה ומאי סריס חמה שאירע לו מחמת חולי כלומר שנפלו לו בני מעים שלו בבצים וזו גריב' ומאי קטנה שמא תמצא אלוניות שאין לה דדין ואינה ארויה לילד ואינה ארויה ליכוב ומוליכום אינה ארויה לחליצה נמי אינה ארויה והשתא קא מיבמין אי לא מי אזלינן בתר רובה ורובה אין נמצאין לא סריס חמה ולא אלוניות אי לא מי אזלינן בתר רובה דאניו ניקב קרום של מוח: ממאי דלמא דפלי ליה ובדיק ליה. כלומר בקעו לצד אחד אבל היכא דלייף שמחובר היה עדיין מתחת דלא ניתח אותה כולה לנתחים לית לן בה ולא מצית מהכא למילף דדיל בתר רובה: דמנא גומרתא עליה וקלי ליה. כלומר על העצם של ראש מניח גחלת ושרוף העצם כנגד קרום של מוח ורואה אם ניקב קרום של מוח ואם לאו ועכשיו אין בו משום שכיבת עצם. ועדיין לא מצית למילף מהכא דדיל בתר רובה: וכי תימא דמתתי ופסיק ליה כלומר דפסיק ליה במקום חוט השדרה למטה מן העצה כלפי הראש. לעומת העצה אמר רחמנא וכו': אבל היכא דלייף כלומר שמחוברת ^(א) שצריכה תמימה מצד אחד לית לן בה: אחיא מעגלה ערופה

הכל שוחטין פרק ראשון חולין

יא.

דקיימי דרא דגברי. כלא זה היה יכול לומר כגון שהיה אדם אחד עומד לשם צשעת הסגר וראה שלא חסר אלא רוצה לפרש בזהו ענין שאף הכהן עצמו היה יכול לדע':

מנא הא מילתא דאמור רבנן וי"ל בתר רובא. וא"ת כיון דלאמרינן זיל בתר חזקה כ"ש בתר רוצא דרוצא וחזקה רוצא עדיף^(א) וי"ל דלרב אחא בר יעקב צעי כלא קיס ליה חזקה מקרא ולמאי דמפרש רבינו חייס דהא דרוצא עדיף מחזקה לא יאומסבדא אלא ילפינן מפרה אדומה דאזלינן בתר רוצא אע"ג דאיכא חזקה כנגד הרוצ דאוקי גצרא שמוין עליו בחזקת טמא אחי ספיר הכא: **אב"ר** היכא דלייף רית ל"ן בה. מקשינן אמאי לא יליף מכל קרבנות דדחו שבת ולא חיישינן שמא ימנא קרבן טרפה ונמנא שחלל שבת וי"ל דאין יכול להוכיח משם דאיכא למימר דמספק נמי אמר רחמנא דלדחי שבת מנזות קרבן כמו שצפיקות נפש אמרינן בספ"ק דכתובות ^(דף טו:) כלא הלכו צו אחר הרוצ: **דמנא** גומרתא ב'. ואפילו חל ערב פסח להיות בשבת מלאכה שאי אפשר לעשות מע"ש דוחה את השבת: **אתיא** מעגלה ערופה. מימה דלא דמי גבי פרה ועגלה כיון דלייף לית לן בה וי"ל ^(א) דמשמע דנשעת שריפה ולאחר עריפה תהיה שלימה כמו צשעת שחטה ועריפה:

הערופה כשהיא שלמה. לקמן בפרקין ^(כד:) דרשינן

נמי מהערופה זאת ועריפה ואין אחרת בעריפה ונסוף פרק כל הנשר ^(לקמן קי:) גבי דבר שנעשה מנזותו יאמאר תרי מייעוטי כתיבי ושמו הערופה וי"ל דמהערופה משמע שפיר ההוא מייעוטא דחזת בעריפה ומדממן העגלה להערופה דרשינן העגלה שלמה: **אתיא** מפרה אדומה. וא"ת כיון דפרה צת שמי שנים א"כ דילמא היינו משום דאוקמינה אחזקה שאינה טרפה למ"ד ^(א) טרפה אינה חיה ומיהו כאן י"ל דאיכא חזקה אחרת כנגדה דהעמד טמא על חזקתו אבל לקמן דליף מעדים וזוממים קשה וי"ל דכל חזקה שלא תצדרה ולא נודעה אפילו שעה אחת לא אזלינן בתרה יוש ללמוד מתוך כך הלכה למעשה דאם עשה גבינות ממנה בזהמות ואח"כ נשחטה האחת ונמצאת טרפה שכולם אסורות דאין לי להעמיד פרה אחזקתה ולומר השמא הוא דנטרפה מיהו בערפה מחמת

שהריאה היא סרוכה דאם היינו צקיזין לצדוק אפשר שהיה לה היתר אין לאסור דהוה ליה ספק ספקא ספק אינה טרפה א' ואם תמנא לומר טרפה אימא דאחר כך נטרפה: **הטאת** קרייהי רחמנא. תימה דלא קאי האי טעמא צריש אין מעמידין ^(ע"ז ג:) דדייק התם גבי פלוגתא דרבי אליעזר ור' יהושע עד כאן לא פליגי אלא צחששא אבל היכא דודאי רצעה פסולה ש"מ דפרה קדשי מוצח היא ומשני דשאני פרה דקרייהי רחמנא חטאת אלא מעתה תפסל ציונא דופן אלמה תניא הקדישה ליוזא דופן פסולה ור"ש מכשיר פירוש ואי אימא להאיא דרשה דחטאת מסתמא אקרא לא הוה פליג ר"ש ומסיק אלא שאני פרה הואיל ומוס פוסל בה דבר ערוה ועצדת כוכבים פוסלין בה לכך פסולה דציצעה וציונא דופן כשרה ורבנן דפסלי ציונא דופן משום דסברי דקדשי מוצח היא ומיהו על כרחין אי אפשר לפרשה כן דככל דוכתא אמרינן שאני פרה דקדשי דצק הבית היא א"כ הוה אחי כר"ש וגרסא לפרש דהכי פריך אלא מעתה תפסל ציונא דופן ופריך לכוולהו טעמי צין נפרש דטעמא דרביעה משום דקדשי מוצח היא צין נפרש משום דחטאת קרייהי רחמנא דמסתמא ר"ש לא פליג ארצותיו רצי אליעזר ורבי יהושע ומשני שאני פרה הואיל ומוס פוסל בה ולא גרסינן אלא ובספרים לא היה כתוב אלא שצקוטרס הגיה וכתב ה"ג אלא וטעמא דחטאת קרייהי רחמנא לעולם קאי לרבנן דפסלי ציונא דופן ואם תאמר לרבי שמעון

דלית

בין שלמדנו דאזלינן בתר רובה ורובה ויכולין לחלוק וליבם: ונתח אותה לנתחיה אותה וליבם: כלומר הראש יפריש מן גופה ולא הראש עצמה לנתחים וליחוש שמא וכו' ^(וגרסו) [נפסול] הוא לעולה אלא תדע דאזלינן בתר רובה דאניו ניקב קרום של מוח: ממאי דלמא דפלי ליה ובדיק ליה. כלומר בקעו לצד אחד אבל היכא דלייף שמחובר היה עדיין מתחת דלא ניתח אותה כולה לנתחים לית לן בה ולא מצית מהכא למילף דדיל בתר רובה: דמנא גומרתא עליה וקלי ליה. כלומר על העצם של ראש מניח גחלת ושרוף העצם כנגד קרום של מוח ורואה אם ניקב קרום של מוח ואם לאו ועכשיו אין בו משום שכיבת עצם. ועדיין לא מצית למילף מהכא דדיל בתר רובה: וכי תימא דמתתי ופסיק ליה כלומר דפסיק ליה במקום חוט השדרה למטה מן העצה כלפי הראש. לעומת העצה אמר רחמנא וכו': אבל היכא דלייף כלומר שמחוברת ^(א) שצריכה תמימה מצד אחד לית לן בה: אחיא מעגלה ערופה

וכו'. וליחוש שמא טרפה אלא תדע דדיל בתר וכו'.

בגון דקיימי דרא דגברי ואמרי ^(א) כדקאי קאי

מנא הא מילתא דאמור רבנן זיל בתר רובא מנלן דכתיב ^א אחרי רבים להטות ^ב רובא דאיתא קמן בגון ט' חנויות וסנהדרין לא קא מיבעיא לן כי קא מיבעיא לן רובא דליתיה קמן בגון קטן וקטנה מנלן א"ר אלעזר ^(סימן זמן שבח מכנש) אחיא מרישא של עולה דאמור קרא ^ב ונתח אותה לנתחיה אותה לנתחיה ^(אא:) ולא נתחיה לנתחים וניחוש שמא ניקב קרום של מוח אלא לאו משום דאמרינן זיל בתר רובא ממאי דילמא דפלי ליה ובדק ליה ואי משום אותה לנתחיה ולא נתחיה לנתחים ה"מ היכא דחתך ליה לגמרי אבל היכא דלייף לית לן בה מר בריה דרבינא אמר אחיא משכיבית עצם בפסח דאמור רחמנא ^ב ועצם לא תשכרו בו וניחוש שמא ניקב קרום של מוח אלא לאו משום דאמרינן זיל בתר רובא ממאי דלמא דמנח גומרתא עליה וקלי ליה ובדיק ליה דתניא ^א ^ב המחתך בגידים והשורף בעצמות ^ב אין בו משום שכיבת עצם ר"נ בר יצחק אמר אחיא מאליה דאמור רחמנא ^א חלבו האליה תמימה וליחוש שמא נפסקה חוט השדרה אלא לאו משום דאמרינן זיל בתר רובא וכי תימא דמתתאי פסיק לה ^א לעומת העצה אמר רחמנא ^ב במקום שהכליות יועצות ממאי דלמא דפתח לה ובדיק לה ואי משום תמימה הני מילי היכא דחתכה לגמרי אבל היכא דלייף לית לן בה רב ששת בריה דרב אידי אמר אתיא מעגלה ערופה דאמור רחמנא ^א הערופה כשהיא שלמה תיהוי וליחוש דלמא מרפה היא אלא לאו משום דאמרינן זיל בתר רובא וכי תימא מאי נפקא מינה הא ^(א) אמרי דבי רבי ינאי יכפרה כתיב בה כקדשים רבה בר רב שילא אמר אתיא מפרה אדומה דאמור רחמנא ^א ושחט ושרף מה שחיתתה כשהיא שלמה אף שריפתה כשהיא שלמה וליחוש דילמא מרפה היא אלא לאו משום דאמרינן זיל בתר רובא וכי תימא מאי נפקא מינה חטאת קרייהי רחמנא רב אחא בר יעקב אמר אתיא משעיר המשתלח דרחמנא אמר ^א ולקח את שני השעירים ישיהו שניהם שוים וליחוש דילמא

הפרשות הוא. בצרכות ^(דף סא.) אמרינן לצ מצין כליות יועצות: היכא דלייף. שמחובר מנצחן לצד הגב ואינו פותח לצד הגב אלא לצד החלל מנצק את השדרה כולה לארכה: **שלמה** פהו. אפילו לאחר עריפה עולמות אלמא לא מנינו למיתבר גרמי ולמיצדק אי טרפה היא דנימי אחריתי: **מאי נפקא מינה.** אי טרפה היא הא לאו קרבן הוא ומהערופה ^(א) לא נפקא אלא שתהא לעולם כעין עריפה שלא יתחנה לאצדין אבל טרפות מחיים לא שמעינן מינה: **האמר** יז"ר **ינאי.** בקדושין ^(דף מ:) לענין לאסור בהנאה: **כפרה כסיב בה קדשים.** ינאי. לענין לאסור אסורין בהנאה אף היא אסורה בהנאה וה"ג לענין טרפה מהתם תיפוק: **כשהיא שלמה.** שלא יתחנה: **חטאת קרייהי רחמנא.** ^(במדבר יט) למי נדה חטאת היא: דילמא

עין משפט נר מצוה

עה א מיי פ"ו מהלכות מעשה קרבנות הלכה יט:

עו ב מיי פ"י מהלכות

ק"פ הלכה ה:

עז ג מיי פ"א מהלכות מעשה קרבנות הלכה יח:

עח ד מיי פ"י מהלכות

רוחא הלכה ז:

עט ה מיי פ"ה מהלכות עבודת יזה"כ הלכה יז:

תורה אור השלם

1. לא תהיה אחרי רבים לקרע ולא תענה על רב לטאת אחרי רבים להמות כג ב
2. והפשיט את העלה ונתח אותה לנתחיה: ויקרא א

3. בבית אהרן יאכל לא חוציא מן הבית מן הבשר חוצה ועצם לא תשרור בו: שמות יב מו
4. והקריב מנבח השלמים אשר לך ללבן האליה תמימה לזמת העצה יסדנה זאת החלב המכסה את הקרב ואת כל החלב אשר על הקרב: ויקרא ב ט
5. וכל זקני העיר ההוא הקריבים אל הקהל קדצו את ידיהם על העגלה והערוה בגויל: דברים כא ו

6. ונתתם אותה אל אלקיך הבקר והחיצא אותה אל מחוץ למחנה ושחט אותה לפני: במדבר ט ג
7. ולקח את שני העזים והקמיד אתם לפני יי פתח אהל מועד: ויקרא טז ז

שיטה מקובצת

^[א] כגון דקיימי דרא דגבוי ואמרי לא בצר לא בצר כדקאי קאי: ^[ב] אחרי רבים להטות רובא. ג"כ עי' חוס' בכורות דף יט ע"ב: ^[ג] וקלי ליה ובדיק ליה דתניא אבל השרוף בעצמות והמתחך בגידים אין בו: ^[ד] דפלי ליה מבקעו וחוצהו ולא יבידיל: פלי פנורו בלע"ז: ^[ה] לייף מחובר תרגום וחברת ותלפיף וגי"ב בקצת ס"י נפאצ דפלי ליה חברו בטט פשוט ההוא גט מקושר דאתא לקמיה דרב סלא חסידא כל יומא הוה פלי ליה לקמיה כך מצאתי בס"י: ^[ו] והנוכח קרי ליה אליה תמימה שאין רשאי לבקעה ולחלוקה ואפילו לבורקה הס"ד: ^[ז] לא מתקרי חוט השדרה להטריף בו שכובר כלה כחו שכבר הבתמה נסמן גבה על ידיה ולא על חללה: ^[ח] הא לאו קרבן הוא ומהערופה נמי לא נפקא לן אלא שתהא לפולס: ^[ט] האמר דבי ר' ינאי בקדושין וכו' ג"ב ג"א בקצת ס"י האמר דבי ר' ינאי ילפי' מקדשים ליאסר בהנאה: ^[י] וא"ת כיון שלמדנו דאזלינן בתר רובה: ^[יא] מחזקה לא ילפינן מסברא: ^[יב] גבי דבר שנעשה מצותו אין מועלין בו אמרינן תרי מייעוטי כתיבי:

^[א] גראה דל"ל שמחוברת מנא אחד עדיין היא תמימה לית לן בה

מסורת הש"ס

פסח (נִלְעַל גַּז; צ) וּמוֹסַפְתָּא פ"צ ה"ב, ג) גיטין סד. עירובין לא: ו נזיר יב.; ד) לקמן קיב. שנת ד. (פסח' קיד) (עירובין לו.; ס) צ"מ כד: [מוֹסַפְתָּא פ"צ ה"ב, ו) [קדושין מא:]; ו) [במדבר יח, ח) כס"א טקף; הא, ט) ויענין חוּס' לקמן פו: בסוף ד"ה סמוך]. י) ונע"ע חוס' בפורות כ. ד"ה ואי צעית אמתא].

—●—

ג'ליון הש"ס

רש"י ד"ה פסח וכו' אלא ודאי חל"מ. עיין לקמן דף ג ע"ב צרש"י ד"ה מאי ונע"ק:

—●—

הגהות הב"ח

(ה) גמ' א"צ אינש כל"ל ומתנת דילמא נמחק: (ב) רש"י ד"ה פסח וכו' מסתי הוא דסמכין:

—●—

מוסף רש"י

לכי תיכול עזל כורא דמלחא. צבדימותא אסדר ליה, כשמוד לו כור של מלה חומר לך עשמו של דבר (שבת ד. וכו"ז ערובין דו. וקטן קיב.) לישא אחרינא לנשתאכל עליה טור של מלה לא מוגל להשומס לו וז' (שבת סט.) שמצאנא באשפה. שדך צילה להצליח באשפה (ב"מ כד.).

—●—

שיטה מקובצת

א] לימא רוב מצויין אצל שחיטה. ג"ב ע"י חוס' בבורות דף כ ע"ב: ב] הלכה למשה מסיני הוא הא: ג] והויא דאתרמי א] דאיתפקא ריאה: ד] מומחין הן שאם לא היה וכו'. ג"ב בקצת ס"י נחבי (רוב מצויין) כלומר רוב השוחטים מומחים הם שאם לא היה מומחה לא היה שוחט: ט] והלך בעל הבית. (עוד) ג"ב בכל הספרי יד נמצא והלך אח"כ בעל הבית ומצאו שחוט ולא מי דשחט חר סימן קמיה שפיר והלך לו הוראה וגמר זה שחיטתו והלך וכו': ו] חזקה שלח וכו'. ג"ב בקצת ס"י עושה שליחותו כל השלוחין מוחזקין בכך דלאחר שנצטוו בשליחותן ודאי עושים שליחותן: ז] ומאי פלוני דברי פלוני וכו': ח] מבשר תאור לא פריך. ג"ב ע"י חוס' בבורות דף כ ע"ב:

(ה) נראה דל"ל דליפתפקא].

פסח דאמר רחמנא

(שמות יב) ואכלו את הצמר ושלמים דאמר רחמנא (שם כט) ואכלו אותם אשר כופר צהם מלמד שהכפרה תלויה אף בציילה מאי איכא למימר אלא ודאי איכל דסמיך ארוצא היכא דלא אפשר ואפי' הכי פליג צקטן וקטנה משום דאפשר. לדידן נמי היכי

פסח וקדרשים מאי איכא למימר אלא היכא דאפשר אפשר היכא דלא אפשר לא אפשר ה"נ היכא דאפשר אפשר היכא דלא אפשר לא אפשר: א"ר נחמן אמר רב ראה אחד ששחט אם ראהו ממתחלה ועד סוף מותר לאכול משחיטתו ואם לאו אסור לאכול משחיטתו היכי דמי אי דידע דגמיר למה לי ראה ואי דידע דלא גמיר פשיטא ואלא דלא ידע אי גמיר אי לא גמיר א] לימא ב] רוב מצויין אצל שחיטה מומחין הן מו לא תניא ג] הרי שמצא תרנגולת שחווה בשוק או שאמר לשלוחו צא שחוט והלך ומצא שחוט יחזקתו שחוט אלמא אמרינן ג' רוב מצויין אצל שחיטה מומחין הן הכא נמי לימא רוב מצויין אצל שחיטה מומחין הן ילעולם דידע דלא גמיר יוכגון דשחט קמן חד סימן שפיר מהו דתימא מדהאי שפיר הך נמי שפיר קמ"ל האי אתרמויי איתרמי ליה אידך שמא שהה שמא דרם בעא מיניה רב דימי בר יוסף מרב נחמן האומר לשלוחו צא ושחוט והלך ומצא שחוט מהו אמר לו חזקתו שחוט האומר לשלוחו צא ותרום והלך ומצא תרום מאי אמר ליה יאין חזקתו תרום מה נפשך אי ג' חזקה שלוח עושה שליחותו אפילו תרומה נמי ואי אין חזקה שלוח עושה שליחותו אפילו שחיטה נמי לא אמר ליה ג' לכי תיכול עלה כורא דמלחא לעולם יאין חזקה שלוח עושה שליחותו ושחיטה אי נמי ג] דילמא אינש אחרינא שמע וואז שחט רוב מצויין אצל שחיטה מומחין הן תרומה דילמא אינש אחרינא שמע וואז תרם הוה ליה תורם שלא מדעת והתורם שלא מדעת אין תרומתו תרומה לימא רוב מצויין אצל שחיטה מומחין הן תנאי היא ג] דתנאי הרי שאבדו לו גרייו ותרגוליו והלך ומצאנ שחוטים רבי יהודה אוסר רבי חנינא בנו של רבי יוסי הגלילי מתיר אמר רבי נראין דברים של רבי יהודה שמצאנ באשפה ודברי רבי חנינא בנו של ר' יוסי הגלילי שמצאנ בבית מאי לאו בהא קמיפלגי דמ"ס אמרינן רוב מצויין אצל שחיטה מומחין הן ומר סבר לא אמרינן רוב מצויין אצל שחיטה מומחין הן אמר רב נחמן בר יצחק לא דכולי עלמא רוב מצויין אצל שחיטה מומחין הן ובבית דכ"ע לא פליגי ידשרי באשפה שבשוק דכולי עלמא לא פליגי ידאסור כי פליגי באשפה שבבית מ"ס אדם עשוי להטיל נבלתו באשפה ומר סבר יאין אדם עשוי להטיל נבלתו באשפה

יב.

ונפקא מינה להיכי שראינוה שהיה לה חלב קודם לידה דההיא לא מפטרינן מטעם חלב ואפשר דאף רשצ"ג סבר דחלב פותר והשמא אתי שפיר דאשכחן רשצ"ג דלא חייש למיעוטא בריש כל הללמים (ע"ז דף מ:) דלא גזר שאר מקומות אטו אותו מקום כדגזר ר"מ התם ורבי יוחנן נמי אכל לעיל (דף ה:) משחיטת כותי ולא גזר צהו כדגזר ר"מ וצעשרה יוחסין (קידושין דף פ.) גבי שני דברים שאין בהן דעת לישאל ועשאן הכתוב כו' משמע נמי דרבי יוחנן כרצנן דר"מ ס"ל והא דא"ר יוחנן בסוף אין מעמידין (ע"ז דף נט:) למעוטי מוריים וגזינות צית אונייקי וסתמא כר"מ התם הוי סתם ואח"כ מחלוקת בריש כל הללמים (שם מ:) והא דאמר רשצ"ג כל ששהה שלשים יום צאדם אינו נפל הא לא שהה ספק הוי אפילו נפל מן הגג או אכלו ארי בפרק ר' אליעזר דמילה (שם דף קלג:) וקיימא לן התם כוותיה אע"ג דרובן אינן נפלים וכן תוך שנתה ימים צבהמה אסרינן התם ולא אזלינן בחר רוצא התם משום דלא יצא להקל צערו והצריכוה חליצה צמת תוך שלשים ולא רצו לסמוך על הרוב ולהמירה לשוק בלא חליצה שלא יאמרו העולם שפיהק ומת ויצא לדי לעז וקלקול ולכך גס לענין אצילות פטור שלא יצא להקל צערו ועוד דכלאו הכי יש להקל באצילות דק"ל (מ"ק דף קסג.) כ. הלכה כדברי המיקל באכל ואסרו כמו כן צבהמה דגזרו צבהמה אטו אדם דאי לא הא לא קיימא הא אי נמי אסור צבהמה אפי' צבריא שלא יצא להמירה בחולה שיהא קרוב לפיהק ומת:

פסח וקדרשים מאי איכא למימר. יומצער תאזר לא פריך משום דנראה דמדאורייתא לא חייש רבי מאיר למיעוטא אלא מדרבנא ו להכי פריך הכי נמי שמחמיר שלא לאכול צשר כלל ואפילו מחמיר צשאר צשר פסח וקדשים אין יכול להחמיר ומדקדק כי היכי דלר"מ יש חילוק מדרבנן בין אפשר ללא אפשר ה"ה לרבנן: א] **שאמר צשלוחו כו'.** מעיקרא תנא מנא תרגולת שחוטה צשוק דאיכא למימר צעליה שחוטה וזהר אמר דאפי' אמר לשלוחו ומנאלו השליח שהיה שחוטה דהשתא שלא צרשות נשחטה אפי"ה חזקתה שחוטה: **הב' גרסינן צעושים אין חזקה שלוח כו'.** מפורש צפ' צכל מערבין (עירובין לז:): **הר' שאבדו לו גרייו.** ה"ה נגנצו דמשום דחשיד אגנצה לא חשיד אגנצה לו תרגולת ומנאלה כו': **ה' פליגי באשפה שבבית.** הוא הדין דפליגי צשוק בלא אשפה כדמוכח

באלו מציאות (ב"מ דף כד:) גבי ר' חנינא שמנא גדי שחוט בין טבירא לציפורי: מאן

שבבית אמר מר אמר רבי נראין דברי רבי יהודה שמצאנ באשפה מאי אשפה אילימא אשפה שבשוק הא אמרת דכולי עלמא לא פליגי דאסור אלא לאו פשיטא באשפה שבבית אימא סיפא ודברי רבי חנינא בנו של רבי יוסי הגלילי שמצאנ בבית מאי בית אילימא בית ממש האמרת דכולי עלמא לא פליגי דשרי אלא פשיטא באשפה שבבית קשיא דרבי אדרבי

הב' דכרבי חנינא סבירא ליה: קשיא דרבי אדרבי. דצרישא נראו לו דברי רבי יהודה דאסר באשפה שצצית וצכסיפא נראו לו דברי רבי חנינא בנו של רבי יוסי הגלילי דמתיר באשפה שצצית אס כן קשיא דרבי אדרבי:

הכי

הכל שוחטין פרק ראשון חולין

**עין משפט
נר מצוה**

א טו"שע"י י"ד סימן א סעיף ג:]

פב ב ג מיי פ"ד מהלכות שחיטה הלכה ו סמג עשין סג טו"שע"י י"ד סימן א סעיף א וסעיף ד:

פג ד ה טו"שע"י שס סעיף ג:

פד ו ז מיי פ"ד מהלכות תרומות הלכה ו [טו"שע"י י"ד סימן שלא סעיף לד:]

פה ח טי"ש הלכה ג: **פו** ט י כ מיי פ"ד מהלכות שחיטה הלכ' ח ועיין בכ"מ שהאלין סמג עשין סג טו"שע"י י"ד

סי' א סעיף ד:

—●—

רבינו גרשום

(אלא תרע) [דילימא] היכא דאפשר למבדיקה אפשר [והויא דלא אפשר ולא אמרינן במקום דקב קא שחט: וכו': תימא א] בפסח וקדרשים רובא אזלינן מאי וכו' אלא היכא דאפשר וכו' הכא נמי היכא דאפשר [לדידן] היכא דאפשר אפשר ולעולם לא אזלינן בחר רובא דאמרינן שלוחו שחט או ישראל אחר מומחה שחט ורוב מצויין אצל שחיטה מומחין הן הכא נמי (בשחיטה) [בראה אחד ששחט נימא] דרוב מצויין אצל שחיטה מומחין הן ולמה ליה לראות מתחלה ועד סוף: לעולם [דידע דלא גמיר וכןן וכו'] שמא שהה ושמא דרם ומשום הכי צריך לראות מתחלה ועד סוף: אמר לו אין חזקתו תרום כלומר אצי"פ שמצא תרום צריך לתרום פעם אחרת כדבטינן לפרושי לקמן לעולם אין חזקה שלוח וכו' אבל בשחיטה אי נמי איניש וכו' אבל בתרומה (קאמר) [דילמא] איניש אחרינא שבע כו' [והתרום שלא מדעת וכו']. דכתיב והורמנו גם אחת. ר' יהודה [ס"ל] אסור [דלא אמרינן] דרוב מצויין אצל שחיטה וכו' ור' חנינא בנו של ר' יוסי הגלילי סבר דרוב מומחין הן כו': אמר רבי נראין דברי רבי יהודה שמצאו וכו' (ודמור סבר רוב מצויין אצל שחיטה מומחין הן). לעולם דכ"ע רוב מצויין אצל שחיטה מומחין באשפה שבשוק כולי עלמא לא פליגי דאסור דודאי נותבולו בשחיטה (נמי) [והשוחטין] (ושחטין) השליכן

(ה) נראה דל"ל וכי תימא אה"י דלא איכל צשאל צפסח וקדשים מאי וכו'. (ג) נראה דל"ל אלאה אמרינן רוב מגזיין אלא שחיטה מומחין הן כלומר דאמרינן וכו'.